

ஸ்ரீ ரமணமகர்ஷிகள்

3538

ஸ்ரீ

தேவிகாலோத்தர

ஞானசாரவிசாரபடலம்

அவதாரிகை.

உபாகமங்களு ளொன்றாய 'ஸ்ரீ தேவிகாலோத்தர'த்தின் கண் சகலாகம சாரத்தின் சாரமாய்ப் பக்குவான்மாக்கள் பரிபாக காலாநந்தர மடையத் தகுந்த ஞானத்தையும் ஆசாரத்தையும் விவரித்துப் பரமசிவன் பரமசிவைக் கருளிச்செய்த இந்த ஞானசார விசார படலக் கிரந்தமானது, ஜனன மரண ரூப சம்சார துக்க சமுத்திரத்தில் வீழ்ந்து முங்கிப் பொங்கித் தத்தளிக்குஞ் சீவர்களைத் தாங்கி நேர்வழி கொடுபோய் முத்தியெனு மக்கரையிற் சேர்க்கும் அரும் பெருந் தோணியா யிருத்தலின், முமுட்சுக்க ளனைவருந் திகைத்து வழிதப்பி யலையாம லிதன் றுணையால் நேர்மார்க்கமே சென்று அச்சாந்தானந்த பரமபத மடைவாராக.

மங்கலம்.

வெண்பா.

தேவன் றிருவாயாற் றேவி செவிபுகட்டுந்
தேவிகா லோத்தரந் தேர்ஞான—மாவினைவா
மானந்த வானமுத மானவரு ளத்துவித
மோனக் கரியகமே முன்.

நூல்.

தேவி.

1. அனைவர்க்கு பேமுத்திக் காகவும் முத்தி
தனையுறுமார்க் கக்காட்சி தானு—மனையபர
ஞானமா சாரமே நாடுமெனக் குன்னருளால்
வானவ ரீசா வழுத்து.

ஈசன்.

2. யாதினுன் ஞானியர்கள் யாரோதார் களங்கமுமி
லோதரிய முத்திதனை யுற்றிடுவார்—மாதரசே
ஞானவா சாரங்க ளுனுனக் கின்றுரைப்பன்
ஞானமுற யாவருமே நன்கு.

3. ஞானந்தான் யாவர்க்கு நன்முகத்தோ யிக்கால
ஞானத்தா லுள்ளி னணுகாதோ—வான
கணக்கிலாக் கோடிநூல் கற்றாலு மன்னோர்க்
குணர்வுதியா தென்றே யுணர்.

4. அதனாலே நிர்ப்பயனு மையமென வின்றி
யெதனிலுமே யிச்சை யிலனா—யிதயத்தி
னற்சிரத்தை யோடு நிராகுலனாய் ஞானத்தி
லுற்சாக முள்ளோனு யுற்று.

5. மடமைதயின் றிக்கருணை மன்னிப்பு தங்க
டமக்கெல்லா மேபயயங் தந்து—முமுட்சுவா
யோகத்திற் றற்பரனு யோதிக்கா லோத்தரத்தி
னேகவழி நிற்க விசைந்து.

6. அவன்றானே நான்முகனு மச்சிவனு மாலு
மவன்றேவர் கோன்குகனு மாவ—னவன்றா
னகில சுரர்குருவு மாவன்மா யோகி
யகில தபோதனனு மாம்.

7. பண்டிதனு மாபுருடன் பாரமார்த் தப்பேறு
கொண்டவனு மன்னவனே கூறுங்கால்—மண்டியுழல்
வாயுசமஞ் சித்தம் வலித்தெவனா னிச்சலன
மாயிருத்தப் பெற்றிடு மாம்.

8. அதுதானே முத்திக் குபாய மதுவே
சதுபாயர் சார்குணந் தானு—மதுவே
பிரஞ்ஞை திரத்தன்மை பின்னு மதுவே
தருமம் விவேகியர்க்குத் தான்.

9. அதுவேநற் றீர்த்த மதுவேயாந் தான
மதுவே தவமாகு மைய—மிதிலில்லை
யெவ்வுபா யத்தினா லேவாயு விற்சலன
விவ்வுளங்கட் டப்படுமோ வெண்.

10. சித்தஞ் சிறிதசையச் சம்சார நிச்சலமாச்
சித்தநிலை நிற்கமுத்தி சித்தமிது—சித்தந்
திரமாக்க வேவேண்டு மாதலினாற் றீமான்
பரமாம் பிரஞ்ஞையினாற் பார்.

11. அந்தவே காந்தத் தடையுஞ் சுகமதுவே
யந்தமிலா வத்தியந்த வானந்த—மெந்தக்
கருமமுமி லப்பரத்திற் கற்றவனா மார்தா
னிரமித் திடானீ யிச்சை.

12. விடயஞா னம்போய் விரிநிட் களமாய்
விடயமின் ஞானபரன் வீடு—மடைய
வவாவிலனே னுந்தீர னட்சயமா மோட்சந்
தவாதுற் றிடுவனே தான்.

13. இருக்கின்றே னென்கலையோ டேய்ந்தசை தன்ய
வுருசத்தி யத்தா லொளிரும்—பிரபஞ்சஞ்
சர்வஞ்சத் திய்யானஞ் சார்நிட் களஞானஞ்
சர்வ நிராலம்பந் தான்.

14. அத்துவித மாகி யறிவொளி மாத்திரமா
யெத்து மகமமிசத் தெச்சூன்ய—முத்திக்கு
வித்ததுவே யென்று விளம்பும் பரயோகத்
துய்த்திடுவ தாகத்தா னுற்று.

15. சக்கரங்க ளடிகள் சார்பதும தேவதை
யக்கரங்கண் மண்டலமூர்த் தாதியா—மிக்கவிவை
யோர்போது மற்பமுமே யுன்னி யிடத்தகா
நேர்மார்க்க மாமிதனை நீத்து.

16. கும்பகமு மந்திரக் கூட்ட முயிர்ச்சலனத்
தம்பனமுன் னுயவாந் தாரணை தா—மென்பவைக
ளத்தனையு மாசரிக்க வேண்டாவா மட்சயமா
முத்தியிச்சை யுள்ளோர் முயன்று.

17. பூசை வணக்கம் புரிசெபஞ் சிந்தன
மாசரிப்ப தேதுமே யங்கில்லை—பேசுமது
கேவலம் ஞேயமென்று கேளினிக் கிஞ்சிலன்ய
மாவறிய வேண்டுவதின் றும்.

18. வெளிவிடயம் பற்றும் விரிமனத்தார்க் கென்றும்
விளையும் வெகுபந்த வேது—வெளியே
திரியுஞ்சித் தத்தைத் திருப்பநிலை யுற்றே
யொருதுணிமே வாருலகி லோர்.

19. உள்வெளிமேல் கீழ்நடுதிக் கோர்சிறிது மின்றியே
யுள்ளவுரு வெல்லாமா யோருருவு—மில்லதாய்த்
தான்றனக்கே வேத்தியமாய்த் தானே யிலங்கிடுமாற்
பூன்றமா மொன்று புணர்.

20. எவ்வெதன் றிட்டியா லெவ்வுயிர்செய் யுந்தொழில்க
ளவ்வுயிர்க் கக்கதியுண் டாதலா—லெவ்வ
மருவவை சாரா தயற்றிட்டி யற்று
ணிராலோகந் தானே நினை.

21. ஏது பலங்கரும மில்லை சுபாவத்தி
லோது மிவையாவு முண்மையல—பேத
வுலகமு மில்லை யுலகப்பற் றுள்ள
விலவுகிகன் றானு மிலை.

22. நிராலம்ப மிந்த நிகிலமு மன்றி
நிராலம்பத் தாலொளிரா நிற்ப—நிராலம்ப
மாகச்செய் திந்த வனைத்து நிராலம்ப
மாகிடுவ னென்றே யறி.

23. வியோமவடி வாகும் வியாபகமா சூன்ய
மியாதொருவன் பாவித் திடானே—லியாண்டுமவன்
பீசகோ சக்கிருமி போலப் பிரபஞ்ச
பாசசமு சாரியாம் பார்.

24. அகிலமாம் யோனியிலு மாருயிர்யா விற்கு
மிகக்கிலே சம்பொருந்து மேன்மே—லகிலக்
கிலேசமுமே நீக்குதற்குக் கேண்மாசூன் யத்தை
யிலேசமறாச் சிந்தை யியற்று.

25. ஞானவுத யப்பொருட்டே நற்கிரியை சற்சரியை
தாநவிலப் பட்டதாற் றுஞென்றை—மானதத்தி
னுட்கருதுஞ் சாலம்ப யோகந் தனையுமொரீ
நிட்பிரபஞ் சத்தே நிலை.

26. பாதலமுன் பாகப் பகர்சத்தி யந்தமா
யாதரப் பட்டவிவை யத்தனையும்—வீதலுறுஞ்
சூனியமா மத்திரங்கொண் டாராலே சூரரவர்
சூனிய ஞானியராச் சுட்டு.

27. விடயத்தி லாசை விடாதே குரங்கை
விடச்சவிசித் தத்தை விடாது—மடக்கிச்
சருவசூன் யப்பதத்திற் றுபிக்க வத்தா
னிருவாண முற்றிடுவ னோர்.

28. அகிலதத்து வத்து மபின்னமா யாக
மகமென் பதற்கனிய மாகி—யகமெய்ப்
பொருளுக் கபின்னமாம் பூரணசித் தெங்கும்
பொருந்துமுக முள்ள பொருள்.

29. ஆகாயம் போல வகிலத் தகம்புறமு
மேகாங்க மாயுருவ மின்றியதா—மாகா
பரமானந் தத்துட் படிந்தவரன் பேயப்
பரமானந் தப்படிவர் பார்.

30. இந்தனமில் லாவெரிதா னெவ்வண்ணந் தான்றனே
மந்தமாய்ச் சாந்தியினை மன்னுமோ—வந்தவிதம்
பற்றுபொரு ளற்றாற் பரந்தமன முஞ்சாந்தி
யுற்றுவிடுந் தானுக வோய்ந்து.

31. மோகிகை மாயையே மூர்ச்சிகை சொப்பன
மாகிய விந்நான் கவத்தைகளு—மேக
சுழுத்தியொடு சாக்கிரஞ் சொல்லுமிவை யெல்லா
மொழித்துவிட வேண்டு முணர்.

32. தேகமிதிற் சூக்குமமாச் சேருமுயிர் சித்தபுத்தி
யாகுமகங் காரமிவை யாவுக்கு—மேகசித்
தன்னியமே யென்றுசிந்தை யாற்றவே யச்சித்தை
மன்னிடுவா னென்று மதி.

33. நித்திரையி னுலு நினைவாதி யாலுநிதஞ்
சித்தந்தான் மூடமிகச் சேரழியுஞ்—சித்தமிதை
யெத்தனத்தா லேயுணர்த்தி யேகாமற் றன்னிலையில்
வைத்திடுவாய் மேன்மேலும் வை.

34. சித்தமெப் போது திரமாகு மெவ்விதத்து
மத்தைச் சலிப்பித்த லாகாதே—யித்தனையுஞ்
சிந்திக்க வேண்டுவதின் றங்கேயச் சித்தத்தைப்
பந்தித்து நிச்சலமே பண்ணு.

35. ஆசிரயம் பற்றியதா மச்சித்த மங்ஙனமே
யாசிரய மின்றியதா யாக்கிடுக—வாசிரயம்
பற்றுசல நிச்சலமாப் பண்ணியந் நிச்சலத்தைச்
சற்றுஞ் சலிப்பியா தை.

36. இவ்வெல்லாப் பூத விலயமுண் டாகிலிவற்
றெவ்வெவ்விண் ணும்விமல மேபோல—வவ்வவ்
வுருவம் வியாபித்து மோர்மலமி றன்னைப்
பொருவி றியானம் புரி.

37. அதுவே சனன மடைந்ததன் பேறு
மதுதானே பாண்டித்ய மாகு—மெதுதான்
சலனமுறும் வாயு சமஞ்சித்த மென்றுஞ்
சலனமறச் செய்சா தனம்.

38. சித்தத்தை மேலேயுந் தாரணஞ் செய்யற்க
மத்தியிலுங் கீழிலு மற்றெங்குஞ்—சித்தமீ
தந்தரங்க பாவனைவிட் டாசிரய மின்றியதாச்
சந்ததமுஞ் செய்திடவே தான்.

39. உறக்கத்தி னின்று முணர்த்திடுக சித்த
முறிற்சலனம் பின்ன ரொடுக்கா—புறக்க
மலைவென்னு மிவ்விரண்டு மற்றநிலை யுற்று
னிலையிதனி னிச்சலமா நில்.

40. ஆசிரய மின்றியதா யச்சித்தந் தானென்று
மாசறவா லம்பமெலா மற்றதாய்ப்—பாச
மனவவத்தை மன்னிடா மைஞேய முத்தி
தனதிலக்க ணந்தான் றரி.

41. ஆலம்ப மெல்லா மறவிட்டே யம்மனத்தை
யேலத் தரிப்பித் திதயத்தே—சாலத்
துலக்கமா யெவ்வறிவு தோன்றுமோ வஃது
பலக்கவே யென்றும் பழகு.

42. அப்பரமாஞ் சூனியத்தை யார்தியா னித்தேயவ்
வப்பாச தற்பரரா யாவரோ—தப்பார்
பிறப்பிறப்பில் லாத பெருமையுறுந் தான
முறப்பெறுவ ரேயவரென் றோர்.

43 தேவருந் தேவியரு மங்ஙனமே யன்னியமாம்
பாவமற முந்தற் பலன்களு—மேவியிடு
மாசிரய மாசிரய ஞானமுமே யானவிவை
மாசமு சாரபந்த மால்.

44. தொந்தமென் றாசிரயஞ் சொல்லப் படுமாமத்
தொந்தம் விடப்பரந் தோன்றுமே—பந்தமில்
சீவன்முத் தன்யோகி தேகத் தியாகத்தா
லாவன் விதேகமுத்த னன்று.

45. உடலை விராகத் தொழித்திடுகை புத்தி
யுடையவராற் செய்ய வொணாதே—யுடலிதனை
யாரம்பித் துள்ளவினை யற்றவுட னிவ்வுடல
பாரந்தா னேயகலும் பார்.

46. இதயகம லத்தே யகமுருவா மெச்சித்
ததுநிமல நிச்சலமே யாகு—முதிக்கு
மகங்கார நீக்குதலா லச்சித்தே முத்தி
சுகங்கொடுப்ப தென்று துணி.

47. சருவ வுபாதியுஞ் சாரா துளசித்
துருவ மெதுவொன் றுளது—நிரந்தர
மந்தச் சிவமகமென் றன்பாற் றியானித்தே
யெந்தவா சத்தியுநீ யெற்று.

48. தேசமுஞ் சாதிமுத லாமிவற்றைச் சேர்ந்தனவு
மாசகல்வர் ணாசிரம மன்னினவும்—பேசுமிப்
பாவனைக ளையகற்றிப் பற்றியே தன்னிலையின்
பாவனையே யென்றும் பழகு.

49. ஒருவனு னெற்குரிய னோரொருவ னில்மற்
றொருவற்கில் யானு முரிய—னொருவ
னெவற்குரியன் யானவனைக் கண்டிலேன் யானெற்
கெவனுரியன் கண்டிலேன் யான்.

50. நானே பரப்பிரம நாதனுல குக்கீச
னுனவிங் நிச்சய மார்புருடன்—றானேநன்
முத்தனு மன்றி முரண்வழியிற் செல்புருடன்
பெத்தனு மென்றுநீ பேண்.

51. என்றொருவன் றேக மிலனாக வேதன்னைத்
தன்ஞானக் கண்ணினுற் றன்காண்ப—னன்றே
யனைத்தினு மாசை யறவிட்டுச் சாந்தி
தனைத்துன்னி யோனுவன் றன்.

52. அசனீச னென்றெல்லா நூற்களினு மார்தா
னிசைக்கப் படுவானோ வென்று—மசரீர
னுங்குணமில் லானுன்மா வாமவனே யான்சிறிது
மீங்கிதனி லைய மிலை.

53. விஞ்ஞான மாத்ரன் விசுத்தன் விமுத்தனு
னெஞ்ஞான்று மெங்கு மிருப்பனு—னஞ்ஞாயத்
தொன்றலனுன் பற்றவிட வொண்ணுனன் றுக்கமிலா
னென்றும் பிரமமயன் யான்.

54. உச்சி முதலுள்ளங் காலளவா யுட்புறம்
பிச்சருமப் போர்வை யிறுதியா—மிச்சடத்துக்
கன்னியசித் தாய்முழுது மாயமுத மாய்த்தானே
மன்னியவான் மாநான் மதி.

55. இந்தச் சராசரங்கட் கீசனன் றாயுடனே
தந்தையுந் தந்தைக்குத் தந்தையுஞ்—சிந்தனங்கொண்
டத்துரிய நற்பத மாமெனையே சிந்திப்பார்
முத்தி விருப்பர் முனைந்து.

56. பிரமன்முன் னுந்தேவர் பேணுமர மாதர்
நரரியக்கர் கந்தருவர் நாகர்—நிரையாலு
மெச்சம் பலவாலும் யான்பூச் சியனெனையே
யர்ச்சிப்ப ராரு மறி.

57. அருந்தவங்க டான மனேகவிதத் தாலு
மருச்சிப்ப ரென்னையே யாரும்—பரந்த
சரவசர பூதங்கள் சார்ந்துளமற் றெல்லா
மொருவனும் யானே யுணர்.

58. தூலனுஞ் சூக்குமனுஞ் சூனியனு மல்லனன்
ஞாலத்தின் பந்துநான் ஞானமயன்—மேலு
நிரந்தரனீ சன்விமல னீடவத்தை யில்லோன்
பிரபஞ்ச மில்லோனன் பின்.

59. அனுதிவிஞ் ஞான மசன்மம் புராணந்
தனுதித யக்குகையிற் றங்கி—யெநாளு
முருவமுல கங்களங்க மொப்புப்பற் றின்றிக்
கருதக்கா ணக்கொளப்போ காது.

60. சனாதனமா யந்தரமில் சற்பிரமஞ் சோக
மெனாநீ யடிக்கடியா ரேகம்—பனாநமேவன்
பாவித்து நிச்சலனா நிற்பன் பரப்பிரம
மாவனமு தத்தன்மை யார்ந்து.

61. ஞானமிவ் வாறு நவின்றிடப் பட்டதா
லானமுத்தி யாரு மடைதற்கு—மானினியின்
றாசார மென்னா லருளப் படுமிதுகே
ணீசாவ தானமா நின்று.

62. நீராட லுஞ்செபமு நித்தியவோ மம்பூசை
யாரமுலின் காரிய மாதியாத்—தேருமோர்
சாதனமு மன்னோன் றனக்கென்று மின்றுமான்
மாதரசி யேநீ மதி.

63. நேமமுங் கேத்திரபீ டத்தி னிகழ்சேவை
நாமவர்ச்ச னம்பிதிரர் நற்கருமம்—பூமருவு
தீர்த்தநல் யாத்திரை தேசார் விரதங்க
ளோர்த்திடவற் கில்லையா மொன்று.

64. தருமா தருமந் தருபல னில்லை
மருவு திதியுலக மன்னுங்—கருமமிலை
யெல்லாக் கரும மிகந்திடுல காசார
மெல்லா விதத்து மிக.

65. சமயவா சாரமே சற்றுமின்றித் தள்ளாய்
சமத்தமாங் கன்மந் தளையா—யமையுமாற்
சங்கற்ப மும்விகற்பஞ் சாதிதரு மஞ்சார்ந்த
சங்கத்தை யுந்துரத் தள்ளு.

66. பலவிதமாஞ் சித்திகளும் பாதாள முன்பா
யிலகுமிர சாயனமு மென்ப—வுலகிற்
பிரத்தியட்ச மாகவே பெற்றாலும் பற்ற
லொருவுகவே சாதக னுள்.

67. இவையாவும் பந்தகமா மிச்சீவ னுக்கே
யிவைமேலுந் தாழ்ந்தநெறி யீவ—விவைக
ளியாவையினு மப்பரம முத்திசுக மில்லை
வியாபகமாஞ் சித்துருவம் விட்டு.

68. எவ்விசே டத்தானு மெல்லா வவத்தையினுந்
தவ்வலற யோகந் தரித்தோனு—மெவ்விதத்து
மையத்தாற் கேத்திரபீ டத்திற் குதூகலமா
மையலெழின் மற்றதனை மாற்று.

69. கிருமிகீ டம்பறவை கேள்சதியே தாரு
வுருமுதலா மெல்லா வுயிரு—மொருபோது
நாசமுறச் செய்யவொணா நல்லறிஞ னுண்மையறி
வாசிரயித் தோனா யறி.

70. வேறெதுவுந் தான்பிடுங்க வேண்டா மிலையினையும்
வேறுபடுத் துஞ்செயலும் வேண்டாமே—சிறி
யினாத செயவேண்டா மெவ்வுயிர்க்கும் பூவு
மனாதரவாய்க் கிள்ளவேண் டாம்.

71. சுயமாக வேயுதிர்ந்த தூமலர்கள் கொண்டே
செயக்கடவன் பூசை சிவனுக்—கியற்றியிடு
மாரணமுச் சாடனமுன் மற்றவித்து வேடணமும்
பேருற்ற தம்பனமும் பின்.

72. சுரமொடு பூதங்கோ டுன்னுமா வேச
முரண்வசிய மாகருட மோக—முறைத்தவிக்
குத்திரகன் மங்கள் குயிற்றற்க கற்கட்டை
யொத்தவற்றிற் பூசை யொழி.

73. கேத்திரபீ டத்திற் கிளர்தேவ தைப்பொருட்டாச்
சேர்த்திடுமா முத்திரையுஞ் செய்மகமு—நீத்துமுன்
செய்யவற்றின் வாதனைக டீர்த்தே வியாபகமா
மெய்யறிவு தன்னையே மேவு.

74. சமத்துவமே யுற்றுச் சருவாம லாசை
சமனாய்ச் சுகதுக்கச் சார்விற்—சமனாகி
மித்திரர்க ளல்லாதார் மேலுமோட் டிற்பொன்னி
லொத்தகருத் தோனாகி யுற்று.

75. பொறிவிட யத்திலொரு போதும் விருப்ப
முறவிடா துண்மமதை யோட்டி—யறிவுரமுற்
றுசைபய மற்றென்று மான்மாவி லேரமிப்பன்
மாசிலா யோகி மதி.

76. சமனாகி நிந்தையிற் சாற்றுதுதி யிற்பின்
சமனாகிச் சர்வபூ தத்துஞ்—சமதிட்டி
மன்னிடவே வேண்டுமோன் மாறும லெந்நாளுந்
தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரிற் றன்.

77. ஒருவுகவீண் வாத முடனுலக கோட்டி
யொருவுக பாழங்கலக மும்பின்—னொருவுக
சாத்திர கோட்டியைச் சாராதே தீச்சொல்லோ
டேத்துநற் சொல்லு மிக.

78. ஈரிலையுங் கோளு மிடம்ப மிராகமுஞ்
சாருமம் மாச்சரியந் தானும்பின்—னேரிடு
மாசையுங் கோபமு மச்சமுஞ் சோகமு
நீசருவ மெல்லமெல்ல நீக்கு.

79. தொந்த மனைத்துந் தொடரா தகற்றியே
சந்ததமுந் தான்சனத்தைச் சாராதா—னிந்த
வுடம்புடனே யெல்லா முணர்ந்திடுவா னாகித்
திடம்பெறுதே சார்ந்தொளிர்வன் றேர்.

80. ஞானத்தி னாலேயே நன்முத்தி யவ்வண்ண
மேனைய சித்திபய னின்றேனு—மூனமாம்
போகத்துஞ் சித்தியினும் பூண்டுமயல் வேண்டிடுவர்
சாதகரா யுள்ளவர்க டாம்.

81. அணிமாதி யானகுண மார்ந்திடுக வன்றி
யணுகாம லேயக் தகல்க—வுணர்ந்தே
விமலமா மப்பதியை வீடுறுத றப்பா
னமலமாந் தேகி யறி.

82. ஆகந்தா னைம்பூத வாகார மங்கேயே
யேகசிவன் றானு மினிதமர்வன்—பாகமிலா
தெங்கு முறுசிவமுன் னித்தரையீ ருமுலகஞ்
சங்கரன் றன்னுருவந் தான்.

83. இவ்வறிஞ னைக்கண் டிசைகரண மூன்றானுஞ்
செவ்வியகந் தங்கனிபூத் தீம்புகையுந்—திவ்வியமா
நீராட லாடையூ ணைஞ்சருகு மன்பாலீந்
தாராரா தித்திடு வார்.

84. அப்படியே வீடுறுவ ராருயிரே யம்முத்தி
மெய்ப்படியு மார்க்க விருப்பமுளா—ரப்புருடற்
பூசைபுரி வாரன்றோ னென் புண்ணியத்தைப் பாவத்தை
யேசுபவ ரெய்திடுவா ரெண்.

85. அறிவுடனு சாரமெவை யாசிக்கப் பட்ட
தறிவிக்கப் பட்டதெனு லந்த—நெறியாவுங்
காலஞா னந்தான் கருத்தில்வே றேவினவற்
பாலதெது மாதே பகர்.

இங்ஙன மிருபத்துநான்காயிரங் கிரந்த மிசைந்த
ஸ்ரீதேவிகாலோத்தர மென்னும் ஞானகாண்
டத்தின்கண் நைட்டிகர்க்கு ஞானசார
விசார மென்னும் அறுபத்தைந்தாம்
படலம் சம்பூர்ணம்.

3538

ஸ்ரீ

சர்வஞானோத்தரம்

ஆன்மசாட்சாத்காரப்பிரகரணம்

மங்கலம்

நேரிசைவெண்பா

ஆன்மாவா மீசன் குகனுக் கருள்செய்த
வான்மசாட் சாத்கார மாகுமீ—தான்மாவா
யென்னகத் தேயிருந் தின்றுதமிழ் சொல்வானம்
முன்னவ னாய முதல்.

நூல்

1. அன்னசிவன் பின்னு மருள்வான் குகனேநிற்
கன்னியஞ் சூட்சி யறைவன்மெய்—மன்னவே
நிட்களமா யாவுளுமே நிற்பதாய் நுட்பமதா
யுட்கொள்ளப் போகாதே னும்.

2. ஏதனு லனுபவமா ஞானநன் கெய்து
மேதனையறிந் தோன்சிவ னேயா—மேதேவர்க்கு
மென்னுற் சொலப்பட்ட தின்றவ்விஞ் ஞானத்தை
யென்னிடத்தி னின்றுகே ளின்று.

3. ஈதுகுரு பாரம் பரியத்துப் போந்ததாம்
வாதிகளெல் லாங்காண வாய்க்காதா—மீதுபவ
பந்தமுத் திப்பொருட் டாம்பரம மாமுகமோ
வெந்தத் தலத்துமுள தே.

4. எவனெல்லா வற்று மிருக்குமித் தேவ
னெவனெல்லா மாகி யிருப்ப—னெவன்முக [தானாய்த்
மெங்குமுளா னெண்ணவொண்ணன் றத்துவமெல் லாந்
தங்கியெலா மிஞ்சியுளன் றான்.

5. தத்துவங்க ளெல்லாமுந் தான்கடந்தோன் வாக்கோடு
சித்தமு நாமமுஞ் சேராதா—னத்த
னவனு னெனவிகற்ப மற்றசித் தத்தாற்
சிவசிந் தனையேநீ செய்.

6. என்றுமுள தாய்நிலையா யவ்யயமா யெவ்விகற்பு [முள
மின்றியதா யின்னதென வெண்ணவொணு—தோன்றி
நிட்களமா ஞான மெதுதா னிகழுமுத
றிட்டாந்த மின்றியதாய்த் தேர்.

7. அடையாள மற்றழிவற் றுருமுப சாந்தம்
விடயங் கடந்தொளிர் வேத்ய—மடுக்காது
பாவனைக் கையம் படாரா ததுவேநா
னுவனிதி லைய மிலை.

8. அந்தப் பரதெய்வ மாகுஞ் சிவனே
மந்திரங்கள் யாவின் மயனுமம்—மந்திரங்க
ளெல்லாங் கடந்தே யிலய சிருட்டிக
ளில்லா தவனுமா மே.

9. திருசியஞ் சூன்யந் திரஞ்சரமு மென்றுற்
பரவிடப் பட்டன வாமிச்—சருவமு
நானே யுலகத்தி னுதனெல் லாமென்றுற்
றுனே யிலகுவன தாம்.

10. விவித வுருவத்தால் வேறுவே றாய
புவன நிரைகள் பொருந்திச்—சிவமுத
லிவ்வுலக மீறா யிலகும் பிரபஞ்ச
மவ்வளவு மென்னினிற்ப வாம்.

11. எவ்வளவு காணப் படுபவோ விவ்வுலகி
லெவ்வளவு கேட்க வியைபவோ—வுள்வெளி
பற்றியொளிர் யாவும் பராவுமென் றூற்பரவ
லுற்றவை யாமவையென் றோர்.

12. ஆன்மாயா னென்னினு மப்பர மான்மாவாய்த்
தான்மேவ வுன்னுசிவன் றான்வேறு—மான்மேவி
யிவ்வா றுபாசிப்போ னெய்தான் சிவத்துவ
மவ்வாற்ற லாலென் றறி.

13. அன்னிய ஞஞ்சிவ னன்னியனு னேயென்னும்
பின்னபா வத்தைப் பெயர்த்திடுக—வன்னசிவ
னவன்யா னேயென்னு மத்துவித மாகுமிப்
பாவனையே யென்றும் பழகு.

14. அத்துவித பாவனையே யார்ந்தோனு யெவ்விடத்து
நித்தமு மான்மாவி னிற்குமவ—னத்தனையே
யெல்லாவற் றுந்தனுக்கள் யாவினுள் ளுங்காண்ப
னில்லைசந் தேக மிதில்.

15. ஏகமா மிவ்வான்ம பாவனையோ டென்றுமுளான்
மோக விகற்ப முனிந்தோனும்—யோகிக்குச்
செவ்வேயெல் லாமுணர்தல் செப்பப்பட் டுள்ளதா
மவ்வேதந் தன்னி லறி.

16. சாத்திரங்கள் யாவற்றுஞ் சன்மமில வீசனென
வேத்திடப் பட்டா னெவனோவக்—காத்திரமில்
லான்குணமில் லானான்மா வாமவனே யாவேனே
யான்சிறிது மைய மிலை.

17. தன்மெய் யறியா தவனே சிருட்டிமுதற்
றன்ம முறுபசு தானவன்—றன்மெய்
யெவனறிவ னென்று மிருப்பான் விசுத்தன்
சிவனவனே யையமிலை தேர்.

18. அதனால் விவேகி களானோர்நன் காய்ந்து
நிதமறியத் தக்கதான் மாநே—ரதுவே
பரவபர பேதம் பருமையணு பேத
மிருவிதமு மாயிலகு மே.

19. பரமநிர் வாணம் பரமா மபரஞ்
சிருட்டி வகையாற் றிகழும்—பருமையா
மந்திரரூ பம்பகர்வர் சூக்கும மாறுத
சிந்தையி னின்றதாத் தேர்.

20. அஃதின்றி யாறு முகனே யனந்தவித
மெஃதுரைத்து மென்ன வியம்புதி—யஃது
வியக்கத் தகுஞ்சொல் விசித்திரமே புத்தி
மயக்கத்திற் கேதுமதி.

21. தருமங்கள் யாவுமான் மாவின்கட் டங்கு
நிருமிப்பன் யாது நினைப்பா—லொருமையா
யுன்னியுன்னி யென்றுமதை யுற்றிடுவ னஃததனை
யென்னுமிதி லைய மிலை.

22. இப்படி யான்மவிஞ் ஞானமென் றென்னாலே
செப்பிடப் பட்டது சேர்த்துருட்டி—யெப்படியு
மெல்லாமு மான்மமய மென்றோர்ந்தே யான்மசிந்தை
வல்லானா யென்றுமே வாழ்.

23. தெய்வமோ வேதமோ தீயிற்செய் வேள்வியோ
செய்வகையிற் சேர்பலவாந் தட்சிணையோ—வெவ்வ-
மங்கில்லை நின்மலமா யெங்குமுக மார்ந்ததாய்த் [கையு
தங்கான்ம விஞ்ஞானஞ் சார்.

24. மரணபவ சம்சார மாக்கடன் மூழ்கிச்
சரணநா டிச்சா ருயிர்க்குச்—சரண
மருள்வதவ் வான்மவிஞ் ஞானத்தை யன்றி
யொருபொருள்வே றின்றெனவே யோர்.

25. பரமாகி யப்பர மான்மாவை யாவ
னுரமாக வுள்ளபடி யோர்வ—னொருமுயல்வு
மின்றியவன் வீடுறுவ னெல்லா வவத்தைகளு
மொன்றிடுவ னேனு முணர்.

26. ஆன்மலா பத்தினு மன்னிய மாம்பேறு
தான்மற்றொன் றெங்குமே தானில்லை—யான்மாவை
யென்றுமுபா சித்திடுக விவ்வான்மா யாவனவ
னென்றுபர மான்மாவா மோர்.

27. அல்ல பிராண னபானனுமே யன்றவ்வா
றல்ல வவற்றின்மே லாங்கரண—மெல்லா
முணர்வதுவா யுள்ளபரி பூரணமா மான்ம
வெணநிதமு மெய்துவா யே.

28. அகத்தும் புறத்திலு மேயில்லை யகைந்து
மிகத்தூரத் தண்மையிலு மேவா—தகளமா
மந்தப் பரந்தாம மார்க்கொளிரு மாங்கேகீ
சிந்தையை யென்றுஞ் செலுத்து.

29. குறுக்கொடுமேல் கீழிலுமே கூறுபடு முள்ளும்
புறத்திலு மெங்குமெப் போது—முறப்பெறுஞ்
சூனியமாய்த் தானே சொலிக்குமான் மாவையே
மேனிதமும் பாவனைசெய் மேல்

30. சூனியமு மல்ல வசூனியமு மல்லதாஞ்
சூனிய மல்லதுமாஞ் சூனியமாந்—தானெங்கும்
பக்கபா தஞ்சற்றும் பற்றாத வான்மாவை
யெக்காலுஞ் சிந்தை யியற்று.

31. ஆமயமோ டாதார மற்றதாய் வர்ணமொடு
நாமரூ பங்களு நண்ணிடா—தாமந்
நிரஞ்சன நிர்க்குண வான்மாவை நீயு
நிரந்தர மாக நினை.

32. ஆசிரய மாலம்ப மற்றதாய் மானத்தாற்
கோசரமா காதுவமை கூறரிதாய்—மாசிலியல்
மன்னியதாய் நித்தியமாய் மன்னிய வான்மாவை
யுன்னிடுக நாளு முவந்து.

33. வினைகளெல் லாமுமே விட்டு நிராசை
தனையுற்றுச் சங்கந் தணந்து—பினையென்றுந்
தன்னிலே தன்னுலே தன்னிலமர் தன்னையே
யுன்னிட வேண்டு முணர்.

34. தேயமொடு சாதி திகழ்வர்ண மாசிரம
மாய விவற்றை யனுசரித்து—மேயபல
சிந்தனைக ளெல்லாஞ் சிதைத்தறிஞன் றன்னுருவின்
சிந்தனையே செய்க தினம்.

35. இதுமந் திரமா மிதுதே வதையா
மிதுவே தியான மெனலு—மிதுவே
தவமாகு மெண்ணங்க ளெல்லாந் தணந்து
சுவரூப சிந்தை துணி.

36. எண்ண மிலனுந்தா னெண்ணமோ டொன்றியதை
யெண்ணற் கிடனிலதாய்ச் செய்திடுக—வெண்ணு
மனதையான் மாவிலே மன்னச்செய் தொன்று
மனதா னினையற்க மற்று.

37. சிந்திக்கத் தக்கதல சிந்திக்கொண் ணாதல்ல
சிந்தை யலததுவே சிந்தையுமா—மெந்தவோர்
பக்கமுஞ் சாயாப் பரமான வான்மாவை
யெக்காலுஞ் சிந்தைசெய் யே.

38. சிந்தைசெய் வாய்தினமுஞ் சிந்தைக்கெட் டாததையே
சிந்தை நிராசிரயஞ் செய்தேநீ—யெந்தசுக
மத்தத்து வாதீத நிட்கள வான்மாவிற்
சித்தித் திடுமோ செறிந்து.

39. நிருவிகற்ப மாகி நினைக்கவொண் ணாதா
யொருமுதறிட் டாந்த முறாதா—யொருவுவமை
யற்றத்தி யந்தமா மஃதுபரா னந்தமாய்ச்
சொற்றிடப் பெற்றததிற் றோய்.

40. விடயப்பற் றெல்லாமே விட்டு மனத்திற்
படரும் விருத்தி படுப்பா—யடையுமென்
றுன்மனி பாவமன் றொன்றும தேபரம
வின்ப மெனலாவ தே.

41. எத்திக்கு தேயமு மெல்லாக்கா லங்களுமே
யொத்ததுயோ கத்திற்கென் றேதுநா—வித்தனையு
ஞானத்திற் பேதமே நண்ணுவர் ஞசிரம
மானவிவற் றுலென் றறி.

42. பால்வண்ண மொன்று பசுக்கள் பலநிறங்கள்
பால்போலு ஞானமெனப் பார்த்திடுவர்—சால்புபல
லிங்கமுள வெல்லாம் பசுக்களை யேய்ந்தவே
யிங்கறிதிட் டாந்த மிது.

43. யாவினுமுற் றுப்பரவி யப்பிரம மெங்குமுக
மேவிய தாக மிளிர்வதா—லோவலற
வுன்மனத்தை யப்பிரமத் தூன்றியே தேயந்திக்
கென்னுமிவை யெண்ணிடா தே.

44. இப்புவியி லோர்குறியின் றுசிரமா சாரமில்லை
யப்பரமான் மாவினிலே யார்ந்தோனுக்—கப்புருடன்
செய்ததனு லொன்றில்லை செய்திடவு மொன்றில்லை
செய்யென் விதியுமில்லை தேர்.

45. செல்லினு நிற்கினு நித்திரை செய்யினும்
புல்லினுஞ் சாக்கிரம் போசனநீர்—கொள்ளினுங்
காற்றுகுளிர் வெய்யிற் கலந்திடுங் காலுமெவ்
வாற்றினுமெக் காலத்து மற்று.

46. பயமும் வறுமைநோய் பற்றுசுர மந்த
மிவைந்திடுங் காலத்து மேதுந்—தியங்கானே
யான்மநிட் டன்சாந்த ஞாநிட் களனாகி
யான்ம திருத்தனா வான்.

47. போனாலும் வந்தாலும் போனவன் வந்தவனு
நானேகேன் போக்குவர னுடினிலை—நானப்
பிரகிருதி தன்மாறப் பெற்றதரு மந்தோய்ந்
திருந்தோ னிருப்போ னலன்.

48. பிரகிருதி காரியமாங் கன்மங்கள் பேசும்
பிரகிருதி கன்மப் பிறப்பே—நிருமலன்
யானோர் செயலிலனென் றேயுக்த தத்துவவித்
தானோ னனுசந்திப் பான்.

49. அவற்குப் பிரகிருதி யாற்பந்த மில்லை
யவன்முக்த னுமடைந்தா—னவன்றன்
பிரகிருதி காரியமாப் பேசுதோ டத்தா
லொருபொழுது மொட்ட லுறான்.

50. ஒளியா லிருளி னுருவ மொழித்து
விளக்கெவ் விதந்தான் விளங்கும்—விளக்கமி
லஞ்ஞானத் துண்டாகி யாரிருளை மாய்த்தொளிருஞ்
சுஞ்ஞான சோதியான் மா.

51. நெய்தீர்ந்த தீபந்தா னிர்வாண முற்றிடல்போன்
மெய்யான்ம சிந்தை விடாமலே—செய்யோகி
யான்மாவின் கண்ணேயே யார்ந்திருப்ப னான்மாவின்
மேன்மேவ வொன்றின்று மெய்.

52. குடங்கொண்டு போங்காற் குடத்துளா காய
முடன்செல்வ தாக வுணர்ந்துங்—குடந்தானே
சென்றிடுவ தாகாயஞ் செல்வதிலை யான்மாவு
நின்றிடுமே யாகாய நேர்.

53. குடமுடை யுங்காற் குடத்துளவா காய
முடன்மகா காயமோ டொன்றுஞ்—சடமா
முடலக லுங்கா லுடலுளவான் மாவு
முடன்பரமான் மாவா யுறும்.

54. என்றதி காரியா யெல்லா முணரீச
னன்றதிகா ரத்தொடிவ் வாறறைந்தான்—வென்றெல்லாப்
பந்தங்க ளின்வீடு பற்றினோன் முற்றுணர்வோ
டந்தமிலா தெங்குமுள னும்.

55. ஆகமங்க ளெல்லா மறவிட் டமலான்ம
யோக சமாதியே யுற்றிதன்மே—லாகவய
லொன்றுமே யின்றெனு வோர்ந்தே மனவிகற்ப
மொன்று முறும லொழித்து.

56. விஞ்ஞான மிங்ஙன் விடாதுன்னி யோகிதா
னெஞ்ஞான்று மெய்துமுட லின்மையச்—சுஞ்ஞானி
யத்தரும தர்மி யகம்புறமு மார்முத்த
னத்தலமு மேகுவனு மே.

57. முற்றுணர் வின்பமொடு மூதறிவு தன்வயம்
வற்றல் வரம்பில் வலியுமிவை—யுற்றென்று
மாரு நிராமய வான்மா வவன்சிவமே
சேரும் விசுத்தவுடல் சேர்ந்து.

58. நாமசெப மர்ச்சனை நன்னீரி லாடலு
மோமமுஞ் சாதனமற் றொன்றுமின்—றுமே
தருமாதர் மப்பலன்கள் பிண்டமொடு தண்ணீர்க்
கிரியைகளு மில்லையாங் கேள்.

59. இல்லை நியமங்க ளில்லையுப வாசமு
மில்லை பிரவிருத்தி யெவ்வகையு—மில்லை
நிவிருத்தி நேர்பிரம சாரி விரத
மவற்கில்லை யென்றே யறி.

60. அங்கிநீர் வீழ்வசல நின்றுவிழ லற்றுசிவ
துங்களூா ளமுதந் துய்த்துசிவ—அங்கனாய்
நித்தியனாய் நின்மலனாய் விட்டுச் சிருட்டிதன்மஞ்
சித்தம்போற் சஞ்சாரஞ் செய்.

61. சத்தியஞ் சத்தியஞ் சத்தியமென் றேமூன்று
சத்திய மிப்போது சாற்றினே—னுத்தமம்
மிக்க திதிலெங்கும் வேறெதுவு மேதெரியத்
தக்க திலேகுகனே தான்.

62. அமலனு மூடமதி யல்லனாய்ப் புத்தி
நிமலனாய் நின்மலான் மாவாய்—விமலமாம்
பாவத்தி னால்விமலம் பார்ப்பவெலா மென்றமலம்
பாவித்துப் பார்த்திடுவன் பார்.

சர்வஞானோத்தரம்

ஆன்மசாட்சாத்காரப்பிரகரணம் முற்றிற்று.

தக்ஷிணாமூர்த்தி தோத்திரம்

தாத்பர்யத்துடன்

அவதாரிகை

உலக சிருஷ்டிகர்த்தரான பிரமதேவரின் மானசிக புத்திரரான சனகர், சனந்தனர், சனத்சுஜாதர், சனத்குமாரர் என்னும் நால்வரும் சகசிருட்டியாதி காரியங்கட்காகத் தாம் பிறப்பிக்கப்பட்டமையைப் பிதாவாற் கேட்டு அதில் விரக்தியுற்றவராய் உபசாந்தியையே நாடி, அதனைத் தெளிவிப்பாரைத் தேடிவரும் அதி தீவிர பக்குவர்களின் பொருட்டுப் பரம காருணிகனை சாக்ஷாத் பரமேசுவரன் ஆலின் கீழ் தக்ஷிணாமூர்த்தமாக மௌனமாய்த் தன்னிலையிற் சின்முத்திரையோடிருக்கக் கண்டதும் காந்தங்கண்ட இரும்புபோற் கவரப்பட்டவரா யவ்வாறே யவரருகிற் றம் முண்மைநிலையி லமர்ந்தனர். அம்மோனமாந் தன்னிலை யுண்மையை யுணருஞ் சக்தியில்லா வுத்தம வதிகாரிகட்குத் தடையாய்க் காணப்படு மூலகமாய், காண்பானாய், காட்டு மொளியாய் விரிந்தொடுங்குஞ் சக்தி தன்னையன்றி யின்மையின் 'எல்லாந் தன்மய' மென்னுஞ் சர்வாத்மத்துவத்தைத் தொகுத்து இத்தோத்திரத்தால் ஆசாரிய சங்கரர் அறிவிக்கலாயினர் :—

மங்கலம்

மன்னுமா முனிவரர் சாந்தி மன்னவே
தென்முக மூர்த்தியாய்த் திகழ்ந்து மோனமாந்
தன்னிலை திகழ்த்தியித் துதியிற் றன்மயஞ்
சொன்னவச் சங்கரன் றுன்னு மென்னுளே.

நூல்

அறுசீராசிரியவிருத்தம்

மவுனமா முரையாற் காட்டு மாப்பிரம வத்து வாலன்
சிவநிலைத் தவர்சற் சீடர் செறிகுரு வரன்சிற் கைய
னுவகையோ ருருவன் றன்னு ளுவப்பவன் களிமு கத்த
னவனையாந் தென்பான் மூர்த்தி யப்பனை யேத்து வோமே.

(தாத்பர்யம்.) மௌனமாகிய வியாக்யானத்தாற்றெரிவித்த பரப்பிரம சொரூபனும், பாலனும், பிரம நிஷ்ட முனிகளான உத்தம சிஷ்யர்கள் சூழவிருக்கும் குரு சிரேஷ்டனும், சின்முத்திரைக் கையனும், ஆனந்த மூர்த்தியும், தன்னிலேயே ரமிப்பவனும், சந்தோஷ முகனும், ஆகிய பரமபிதாவான அந்த தக்ஷிணா மூர்த்தியை நாம் துதிப்போம்.

உலகுகண் ணாடி யூர்நே ருறத்தனு ளஞ்ஞா னத்தால்
வெளியினிற் றுயிற்க னாப்போல் விளங்கிடக் கண்டு ஞான
நிலையுறு நேரந் தன்னை யொருவனா யெவனோர் காண்பன்
றலையுறு குருவா மந்த தக்ஷிணா மூர்த்தி போற்றி. 2

(தா-ம்.) உலகமானது கண்ணாடியிற் காணப்படும் பட்டணம்போலத் தனக்குள்ளாகவேயிருந்தும் தன் அறியாமையால், நித்திரையாற் கனவுபோல வெளியிலிருப்பதாகப் பார்த்து (விழித்ததும் தன்னையே காண்பதுபோலத்) தன்னை யறியும் போது தானொருவனே யிருப்பதாக யார் பார்க்கின்றானோ, ஆதிகுருவான அந்த தக்ஷிணாமூர்த்திக்கு நமஸ்காரம்.

வித்துளே முளைபோன் முன்னம் விகற்பமி லிச்ச கம்பின்
கற்பித மாயா தேய காலகர் மத்தாற் பற்பல்
சித்திரம் விரிப்பன் யாவன் சித்தனு மாயி கன்போற்
சத்தியாற் குருவா மந்த தக்ஷிணா மூர்த்தி போற்றி. 3

(தா-ம்.) முன்பு விதைக்குள் முளைபோலத் தனக்குள் வேற்றுமையின்றி யிருந்த விவ்வுலகத்தைப் பின்பு, மாயையாற்

பொய்யாய்த் தோற்றும் தேச கால கர்மவசத்தா லனேக விசித்திரமாக சித்தனையும், ஜாலக்காரனையும் போலத் தன் இச்சை (சக்தி) யால் எவன் வெளியில் விரிக்கின்றானோ, அந்த தக்ஷிணாமூர்த்தி குருவுக்கு நமஸ்காரம்.

எவனொளி யுண்மை யின்மை யியைபொரு ளிலங்கு நேரே
யெவனது நீயா னென் றிசைத்துணர்த் துவன்சேர்ந் தோரை
யெவனைநேர் காணின் மீண்டு மிப்பவக் கடல்வீழ் வில்லை
தவறுறு குருவா மந்த தக்ஷிணா மூர்த்தி போற்றி. 4

(தா-ம்.) எவனது உண்மைப் பிரகாசமே பொய்யாய்த் தோற்றும் பொருள்களில் விளங்குகிறதோ, எவன் தன்னை யடுத்தவர்களை 'தத்துவமஸி' (தத்—அது, துவம்—நீ, அஸி—ஆனாய்) என்னும் வேதவாக்கால் நேராக அறிவிக்கின்றானோ, எவனைப் பிரத்தியட்சமாய்க் கண்டாற் பின்னுமிச் சம்சார சாகரத்திற் படிவதில்லையோ, தவத்தினரடையும் அந்த குரு தக்ஷிணாமூர்த்திக்கு நமஸ்காரம்.

பலதுளைக் குடத்துட் டீபப் பாய்கதிர் போல்யார் ஞானம்
விழிமுதற் பொறிவாய்ப் பாய்ந்து வெளிசரித் தறிந்தே னென்ன
விளங்கிடு மெவனைச் சார்ந்து விளங்குமிவ் வவனி யாவுஞ்
சலமறு குருவா மந்த தக்ஷிணா மூர்த்தி போற்றி. 5

(தா-ம்.) அனேக துவாரமுள்ள குடத்தினுள்ளிருக்கும் தீபப்பிரகாசம் போல எவனது ஞானம் கண் முதலான இந்திரிய வழியாய் வெளிப்பட்டு விளக்க, 'நான் அறிகிறே' னென்பதாக சுயம்பிரகாசனான எவனை அனுசரித்தே இந்த ஜகமெல்லாம் பிரகாசிக்கின்றதோ, அந்த சலன மில்லாத தக்ஷிணாமூர்த்தி குருவுக்கு நமஸ்காரம்.

உடலுயிர் பொறிகள் புந்தி யொன்றுபா ழகமாத் தேர்வார்
மடந்தையர் பால ரந்தர் மடையரேய் மூட வாதி
மடமையால் வினையு மம்மா மயக்கமே மாய்க்கு ஞானத்
தடையறு குருவா மந்த தக்ஷிணா மூர்த்தி போற்றி. 6

(தா-ம்.) தேகம், பிராணன், இந்திரியங்கள், புத்தி, இவை யொடுங்கின சூன்யம், இவற்றையே தானாக, பெண்டுகள், குழந்தைகள், குருடர், சடர்போலவுணரும் மூடவாதிகளது உண்மையறிவின்மையா லுண்டான அப்பெரு மயக்கத்தைப் போக்கும் மயக்கமில் ஞான குருவான அந்த தக்ஷிணாமூர்த்திக்கு நமஸ்காரம்.

இராகுபற் றிரவி திங்க ளெனவுளன் மாயை மூடப்
பராவுள மொடுங்கத் தூங்கிப் பரவிட வுணரும் காலம்
புராவுறங் கினனென் றுபோதனு மெவன்பு மானுய்ச்
சராசர குருவா மந்த தக்ஷிணா மூர்த்தி போற்றி. 7

(தா-ம்.) ராகுவாற் பிடிபட்ட சூரிய சந்திரர்போல் எப்பொழுதுமுள்ள எவன், மாயையின் மறைப்பாற் புருட (ஜீவ) னாய், விரிந்தமன மொடுங்கும்போது தூங்கி, மனம் விரிந்து விழிக்கும்போது முன் தூங்கினேனென்று தனது இருப்பை யுணர்கின்றானோ, அந்த சராசர சற்குருவான தக்ஷிணாமூர்த்திக்கு நமஸ்காரம்.

குழவிமுன் னனவு முன்னுக் கூறுபல் லவத்தை யெல்லாஞ்
சுழலினுங் கலந்தி ருந்தே சொலிக்குமுள் ளகமா நாளுங்
கழல்விழு வோர்க்கார் தன்னைக் காட்டுவன் சிற்கு றிப்பாற்
றழல்விழிக் குருவா மந்த தக்ஷிணா மூர்த்தி போற்றி. 8

(தா-ம்.) குழந்தைப்பருவ முதலனவும், நனவு முதலனவும், மற்றும் எல்லா வவத்தைகளும் மாறி மாறி வரினும், மாறாமற் கலந்திருந்து உள்ளே 'நான்' என்பதாக எப்போதும் பிரகாசிக்குந் தன்னை, சரணமடைந்தவர்கட்குச் சின்முத்திரையா லெவன் விளக்குகின்றானோ, ஞானக்கினி நேத்திரனான அந்த தக்ஷிணாமூர்த்தி குருவுக்கு நமஸ்காரம்.

உலகையா ரிப்பு மானேக் குறும்பல நனுக்க ஞவிற்
கலங்கியே மாயை யாலே காரிய கார ணம்பின்

றலைவனுந் தாசன் சீடன் குருமகன் றந்தை யாதி
தலமுறு குருவா மந்த தக்ஷிணா மூர்த்தி போற்றி. 9

(தா-ம்.) உலகத்தை, காரியம் காரணம், தலைவன் (உரியவன்) தாஸன் (உரிமை), சீடன் குரு, மகன் பிதா முதலிய பேதங்களாக மாயையால் மயங்கி, நனவிலும் கனவிலும் காண்கின்ற இப்புருடனெவனோ, உலக குருவான அந்த தக்ஷிணா மூர்த்திக்கு நமஸ்காரம்.

மண்புன லனல்கால் வான மதிகதி ரோன்பு மானு
மென்றொளிர் சராச ரஞ்சே ரிதுவெவ னெட்டு மூர்த்த
மெண்ணுவார்க் கிறைநி றைந்தோ னெவனினன் னியஞ்சற் [றின்றாந்
தண்ணருட் குருவா மந்த தக்ஷிணா மூர்த்தி போற்றி. 10

(தா-ம்.) பூமி, ஜலம், நெருப்பு, காற்று, ஆகாசம், சூரியன், சந்திரன், புருடன் என்று சராசரமாய்த் தோற்றுமிது எவனது அஷ்டமூர்த்தமோ, விசாரிப்பார்க்கு பரனாய் எங்கும் நிறைந்த எவனைக்காட்டிலும் அன்னியஞ்சிறிதுமில்லையோ, அவ்வநிசாந்த கிருபா மூர்த்தியான தக்ஷிணாமூர்த்தி குருவுக்கு நமஸ்காரம்.

சருவமுந் தானா நன்றாய்ச் சாற்றுமித் தோத்தி ரத்தின்
சிரவணந் தன்னா லர்த்த சிந்தனந் தியானங் கானம்
புரிவதா லெல்லாந் தானும் பூதிசே ரீசன் றன்மை
மருவிடு மற்று மெட்டா மடிவறு செல்வந் தானே. 11

(தா-ம்.) சர்வாத்மத்வத்தை (எல்லாம் தானாதலை)த் தெளிவாய்த் தெரிவித்த இத்துதியைக் கேட்டல், பொருளை விசாரித்தல், அப்பொருளைத் தியானித்தல், துதித்தல் செய்தலால் சர்வாத்மத்வ மஹா சம்பத்துள்ள ஈச்வரத்வம் சித்தியாவதோடு சாசுவதமான அணிமாதி அஷ்டைச்வரியமும் தானே சித்திக்கும்.

தக்ஷிணாமூர்த்திதோத்திரம்
முற்றும்.

ஸ்ரீ

குருஸ்துதி

அவதாரிகை

ஸ்ரீ ஜகத்குரு சங்கரர் திக்விஜயஞ் செய்யத் தொடங்கி வட திசைக்கண் விளங்கும் மாகிஷ்மதி நகரத்து வசிக்கும் கர்ம காண்டப் பிரவர்த்தகரான மண்டனபண்டிதரை வாதத்தில் ஜயிக்க, அவரது பார்யை 'என்னையும் ஜயிக்கினன்றி ஜயம் முற் றுறாது' என்றுரைத்து அவருடன் வாதித்துத் தோற்றுப் பின் காம சாஸ்திரத்தில் வாதிக்க, அதற்கவர் ஒருமாத காலவரை யறை கூறி யோர் மலைக்குகையில் சீடர் காவலில் தம்சரீரத்தை வைத்து, மரித்த அமருகராசனுடற் புகுந்து அவனது மனைவிய ரான நூற்றுவருடன் கலந்து காமபோக மனுபவித்துக் கொண் டிருக்கையில், குரு கூறிப்போன காலங் கடந்தமையாற் கவலை யுற்றுச் சீடரிற் சிலர் பாடகவேடந் தரித்துச்சென் றவ்வரசன் முன்னின் றித்தோத்திரத்தா லேத்தலாயினர்.

1. நேதிநே தியாதி வாக்கா ளிடேதித்து மூர்த்தா மூர்த்த
   மேதுமே தள்ளற் றில்லா வெதைச்சுவ சொரூப மாக
   வோதருஞ் சாது வானோ ருள்ளத்திற் கொள்ளு வார்க
   ளாதிமெய் யறிவா னந்த வவ்வத்து வன்றோ நீதான்.

2. உத்தியாங் குத்தி னாலே யுமியெனு மைந்து கோசம்
   புத்தியாற் பிரித்துப் பின்னர்ப் பொருந்திடு மரிசி போலு
   மெத்தினைச் சத்துக் கள்கண் டிதயத்தி லனுப விப்ப
   ரத்தமி னித்த சித்த வவ்வத்து வன்றோ நீதான்.

3. பொறிகளாம் பரிக டம்மைப் புலன்களில் விளங்குந் தோட
   வறிவெனுங் கசைய டித்தே யகமுகக் கயிற்றா லீர்த்தவ்
   வறிவறி யறிஞ ரெத்தி லணைத்தொன்றாப் பிணித்தி ருப்ப
   ரறிபொருட் கதீத மான வுவ்வத்து வன்றோ நீதான்.

4. பூக்களி னின்று வேறாய்ப் பொருந்திடுஞ் சூத்தி ரம்போற்
சாக்கிர மாதி யான சருவத்தும் வேற தான
சாக்கியா ரோக்கி யாதைச் சத்துக்க ளகத்த னைவ
ராக்கமு நீக்க மில்லா வவ்வத்து வன்றோ நீதான்.

5. கடகமகு டாதி யாவுங் கனகமே யாகு மாபோற்
சடசித்தா முலகம் யாவுஞ் சற்றுமே பின்ன மின்றிச்
சுடருமவ் வடிவா யென்று சொற்றிடும் வேதம் யாதை
யடிநடு முடிவில் லாத வவ்வத்து வன்றோ நீதான்.

6. இனனிலித் தனுவில் யானு யிலங்குவ னேக னேயென்
றனிசமும் வேத வாதி யாயினோர் முயற்சி யோடு
மினிமையா யெடுத்து ரைப்ப ரெத்தத்து வத்தை நன்றா
யனர்த்தமி லெதார்த்த மான வவ்வத்து வன்றோ நீதான்.

7. அருமறை வாக்கி னாலே யகத்தினிற் சிரத்தை யோடு
மருந்தவம் யாகந் தான மாதிநல் லறங்க ளாலே
யருமறை யவர்க ளெத்தை யறிந்திட வவாவு கின்றா
ரருமறைப் பொருளாய் நின்ற வவ்வத்து வன்றோ நீதான்.

8. சாந்திமுத லான வுற்றுச் சந்ததந் தன்னாற் றன்னி
லாய்ந்தெதை யறிஞர் கண்டவ் வறிவின்ப மெய்யா யென்று
மீந்தெலா முடித்தொ ளிர்வர் மிகுபவக் கேத நீத்தே
யாழ்ந்தறி தத்வ மான வவ்வத்து வன்றோ நீதான்.

இதனைக்கேட் டாசார்ய ரவர்க் குத்தரவுகொடுத் தனுப்பி விட் டுடனவ் வரசனுடல் விட்டுத் தம்முடற் புக்குச் சென் றவ் வம்மையை வென்று அவ்விருவரையுந் தமக்குள்ளாக்கி யிக்குவ லய முற்றும் விளக்க முற்றனர்.

குருஸ்துதி ஸம்பூர்ணம்.

ஸ்ரீ

அத்தாமலகம்

அவதாரிகை

ஸ்ரீ சங்கர ஜகத்குரு மேற்கு திக்கில் விஜயஞ் செய்யுங் கால், அங்குள்ள ஸ்ரீவலியென்னுங் கிராமத்து வசிக்கும் பிரபாகரர் என்னு மந்தணர் ஆசார்யரது வரவை யறிந்து தம் பதின் மூன்று வயதுள்ள புத்திரனை யழைத்துச் சென்று குரு சந்நிதியில் நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்று தநயனையும் நமஸ்கரிப்பித்து சிறுவயது முதல் மூகனுய் ஒன்றிலும் பிரவிருத்தியற்று விருப்பு வெறுப்பு, மானுவமான மின்றி யிருக்குமவன் வரலாற்றைச் சொல்ல, கிடந்தவண்ணமிருந்த பாலனைத் தேசிகர் கரங்களாலெடுத்துப் பார்த்துக் களிமீக்கூர இவ்வாறு வினவலாயினர் :—

1. இங்குறு நீயார் பிள்ளாய் யாருடை மைந்த னீதா
னெங்குசெல் கின்ற யுன்பே ரென்னநீ யெங்கி ருந்து
மிங்குவந் தனையென் னுள்ள மின்புற விசைப்பா யென்று
சங்கர னவிலப் பாலன் சாற்றிட வாய்தி றந்தான்.

அத்தாமலக னுத்தரம் :—

2. நரனலன் சுரனி யக்க னுனல னந்த ணன்மற்
றரசனும் வணிகன் சூத்ர னல்லனற் பிரம சாரி
கிரகியும் வானப் ரத்தன் கேடகல் சந்நி யாசி
நிரையினி லாரு மல்லே னிசபோத வடிவ னுமே.

8. சூரியன் சகத்தொ ழிற்குச் சொற்றிடு நிமித்த மென்ன
வாருனஞ் சட்சு வாதி யாட்டத்திற் கேது வாவ
னுரெலா வுபாதி யும்விட் டாகாயம் போலி ருப்ப
னேரிய னித்த சித்த வுருவனு மவ்வான் மாநான்.

4. எரியது வெம்மை போல வெவனித்த போத ரூப
னொருவனுய்க்கம்ப மின்றி யொளிர்தரு மெவனைச்சார்ந்தே
யறிவிலாக் கரண மிந்தி யாதிதந் தொழின்மேற் செல்லு
மறிவுரு நித்த சித்த னுயுள வவ்வான் மாநான்.

5. அத்தத்திற் பதிப லித்த வம்முக முகத்தின் வேறோர்
வத்துவன் றதுபோற் புத்தி வருசிதா பாச சீவன்
சித்துரு வெவன்வே றுகச் சிறிதுமோர் வத்து வாகா
னத்வய நித்த சித்த னுயுள வவ்வான் மாநான்.

6. அத்தமே யில்லை யாகி லம்முகா பாச மின்று
வத்துவா யுற்ற தேக வதனமே விகற்ப மின்றி
புத்தியற் றிடவே யாவன் பொலிவனு பாச மின்றி
யத்திற நித்த சித்த னுயுள வவ்வான் மாநான்.

7. மனச்சட்சு வாதி யோடு மருவிடா திருப்பன் யாவன்
மனச்சட்சு வாதி கட்கு மனச்சட்சு வாதி யாவன்
மனச்சட்சு வாதி யாலே மருவிடப் படாதான் யாவ
னனித்தமி னித்த சித்த னுயுள வவ்வான் மாநான்.

8. கடசலந் தோறுந் தோன்றுங் கதிரவ னொருவ னேபோ
லுடலுறு முள்ளந் தோறு மொளிரினு நானு வாகச்
சுடருவ னொருவன் றனே சுத்தசே தனனு யாவ
னடைதலி னித்த சித்த னுயுள வவ்வான் மாநான்.

9. ஒளியதா மனேகங் கண்கட் கொருரவி யொருகா லத்தே
யொளிசெயு முலகத் தைப்போ லொருஞான வுருவன் யாவ
னொளியதா யனேகம் புத்திக் கொளிர்ப்பனிவ் வுலகந் தன்
யளவிலா நித்த சித்த னுயுள வவ்வான் மாநான். [னே

10. இரவியா லொளிருங் கண்ணே யெதிருறு முருவம் பற்று
மிரவியா லொளிரா தின்றா மிதுபோலவ் விரவி தானு
மொருவனா லொளியி னாலே யொளிர்ப்பனே நேத்தி ராதி
யருவனாய் நித்த சித்த னாயுள வவ்வான் மாநான்.

11. சலசலத் தனேகன் போலச் சாருவ னேக பானு
சலனமில் சலத்திற் றானே சாருவ னேக னாக
சலமதி யனேகன் போலச் சாரினு மேகன் யாவ
னலைதலி னித்த சித்த னாயுள வவ்வான் மாநான்.

12. மூடன்றன் விழியி னைக்கார் மூடிட வதால ருக்கன்
மூடுபட் டொளியற் றானா முன்னுதல் போல யாவன்
மூடனின் பார்வை யாலே முற்றுமே பெத்தன் போல்வ
னாடலி னித்த சித்த னாயுள வவ்வான் மாநான்.

13. அகிலவத் துக்க டம்மி லனுகூத னேக னாகி
யகிலவத் துக்க டம்மி லசங்கனா யிருப்பன் யாவன்
ககனநேர் நித்த சுத்த களங்கமி லுருவன் யாவ
னகமிலா நித்த சித்த னாயுள வவ்வான் மாநான்.

14. பலவித வுபாதி யாலே பலவிதம் படிகந் தோன்றும்
பலவித புத்தி யாலே பலவித முனக்கு மாகுஞ்
சலமதி னிலவி னாட்டஞ் சான்றாகப் பூன்ற னேயச்
சலமுறு புத்தி யாலே சஞ்சல நினக்கு மாமே.

15. அத்தத்தி னெல்லி போல வான்மாவைக் காட்ட லாலீ
தத்தா மலகத் தோத்ர மாகும்பேர் பெற்ற தன்றி
யத்தா மலக னென்றவ் வறிவினிற் பெரிய பால
னித்தரை யாவ ராலு மேத்திடப் பட்டா னம்மா.